

af et Galanteri, der skrev sig fra deres Bekendtskabs tidligere Tid, da hun og hendes Mand endnu sad ovre i Birkedommerboligen paa Samsø. Enslev var kommen derover til et Folkemøde, og det var i Virkeligheden mere den unge Frues Skønhed end hendes Mands politiske Betydning, der fik ham til at interessere sig for Birkedommerens Valg til Rigsdagen og Familjens Overflyttelse til København. Til Held for Venskabet havde Fru Bertha dog aldrig forstaaet det. Med sit Væsens friske Umiddelbarhed havde hun taget mod hans Kur uden for Alvor at mistænke ham, der allerede dengang var en Mand tilaars. Derfor var hun ogsaa nu en af de faa Damer, som han følte nogen virkelig Agtelse for. Naar han kaldte hende Fru Justitia, var det ikke blot, som Folk troede, fordi hendes Mand havde været en af hans Justitsministre. Det var en Hyldest af et Menneske, der med al sin tyranniske Viljestyrke havde meget kvindagtigt i sin Natur, der bar paa en skjult Svaghed for alt, hvad han ikke havde formaaet at undertvinge, mens han ringeagtede sine Redskaber.

De talte lidt om Skovfesten, ogsaa om Mads Vestrups Optræden, der havde gjort et ganske stærkt Indtryk paa Fru Bertha.

„Ja, den Mand kan maaske bruges!“ sagde Enslev og gav sig igen til at tale om Valget.

„Forholdene her i Kresen er typiske. For blot tre-fire Aar siden vilde Balduin Hansens Kandidatur have været en Selvfølge. Som Forholdene nu ligger, anser jeg den for absolut haabløs. Og veed De, hvem der modarbejder